

[Per Hækkerup.]

tvivler om det — det er muligt, at det kunne føre til en påvirkning af opsparingen på længere sigt, men det har intet med den øjeblikkelige økonomiske politik og den øjeblikkelige økonomiske problematik at gøre. Jeg tror derfor, vi må have lov til at sige, at venstre er fortsat blevet os svar skyldig på det spørgsmål: hvilken anden politik, der skulle forsøge på at klare de problemer, vi står over for, har man?

Fra det konservative folkeparti, hvor man jo har været, skal vi sige påfaldende tavs i denne situation, får vi nu formentlig ved tredjebehandlingen her tilstrækkelig klare udtalelser. Det konservative folkeparti stillede sig på det standpunkt, at man ikke ønskede, at kronen skulle devaluere. Det er naturligvis et standpunkt, som man kan argumentere for, og som man også kan argumentere imod. Men nu er kronen delvis devalueret, og heller ikke det konservative folkeparti kan derfor som et stort og ansvarligt parti undlade at tage stilling til den situation, der er opstået, efter at beslutningen om den delvise danske devaluering er foretaget. Man har lov til at sige, at det var en forkert beslutning; men nu er den taget, og man kan ikke komme bort fra, at det rejser visse spørgsmål om en efterfølgende lovgivning, og dér vil det være interessant at få en redegørelse for, hvad de konservative vil sætte i stedet for den efterfølgende lovgivning, som regeringen har foreslået, og som man har taget afstand fra.

I den forbindelse vil jeg ganske særlig understrege, at når vi erindrer os den diskussion, vi har ført om den økonomiske politik — og disse bemærkninger gælder såvel venstre som det radikale venstre og liberalt centrum — så ved man, at det ustandselig er blevet sagt, at det, der er akilleshælen i den danske økonomiske politik, det, der fremmer inflationsudviklingen, og det, det gælder om at få bremset, er denne vekselvirkning imellem lønstigninger og prisstigninger, som man siger hænger sammen med den automatiske dyrtidsregulering. Nu foreligger der det, at regeringen foreslår, at vi i denne aktuelle situation indfryser én dyrtidsportion for at undgå omkostningsstigningens virkninger, og at alle de betydende lønmodtagerorganisationer har givet tilslutning til denne politik.

Ingen kan være i tvivl om, at hermed bringer lønmodtagerne og lønmodtagerorganisationerne et offer. Ingen er heller i tvivl om, at det er en rigtig politik. Jeg tror ikke, man kan finde én eneste med kendskab til dansk erhvervsliv, der ikke vil sige, at dette er en rigtig fremgangsmåde i den nuværende situation. Alligevel skal vi opleve, at venstre, de konservative, de radikale og liberalt centrum — efter det, der hidtil er antydnet — vil stemme imod denne politik, som de ved er sagligt rigtig, og som de ved at erhvervslivet er interesseret i. Det er en lidt paradoksal situation, som jeg skal vende tilbage til om lidt. Men man skal altså vide, at hvis dette bliver nedstemt, så skyldes det beslutninger hos de borgerlige partier, hjulpet af en lille gruppe dernede, som vil forøge omkostningsniveauet i Danmark og dermed svække landets konkurrenceevne. Man skal vide, at det er den beslutning, de borgerlige partier tager.

Med hensyn til de radikale, ja, så må jeg beklage, at de radikale har indtaget den holdning, de har. Jeg må måske have lov til at minde om, at da vi behandlede loven om avancementstop, drøftede vi også disse problemer, og det var ikke ubekendt, at regeringen ville komme med forslag både om indfrysning af en dyrtidsportion og om en engangsskat for ikke-lønmodtagere. I den betænkning, vi afgav fra udvalget om avancementstop, fremhævede det radikale medlem af udvalget, det var hr. Hilmar Baunsgaard, at „da den af regeringen besluttede devaluering uden ledsagende lovgivning over for pris- og omkostningsproblemerne kan medføre en uheldig økonomisk udvikling, vil man stemme for lovforslaget med de af handelsministeren stillede ændringsforslag“.

Det vil sige, at det radikale venstre i sin mindretalsudtalelse — sådan må det opfattes — betingede sin tilslutning til avancementstoploven af, at regeringen fulgte dette op med de bebudede indgreb over for omkostningsniveauet.

Hvis man nu i dag skal opleve, at det radikale venstre desuagtet stemmer imod, så spørger jeg: hvor er den saglighed henne, som hr. Hilmar Baunsgaard ellers i tide og utide og med urette mener at repræsentere i det høje ting? Hvor er den henne, når man over for en politik, man selv har forlangt,